

Քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը — Թիվ քսանվեց

Եզեկիել համար յոթ

Jeff Pippenger

2026-08-12

Մարգարեական այն գիծը, որը ես բնորոշում եմ որպես «Հովսիայի անիվ», սկսվում է հին Իսրայելի ապստամբությունից, երբ նրանք մ.թ.ա. 1097 թվականին մերժեցին Աստծուն որպես իրենց թագավոր: Առաջին երեք թագավորները (Սավուդ, Դավիթ և Սողոմոն) ներկայացվում են որպես քառասունական տարիներ թագավորած՝ մ.թ.ա. 1097 թվականից մինչև մ.թ.ա. 977 թվականը: Սողոմոնի մահվան ժամանակ Հերոֆոլամի և հյուսիսային տասը ցեղերի ապստամբությունն ավարտում է առաջին երեք թագավորների գիծը և սկսում թագավորների մի գիծ թե՛ հյուսիսային, թե՛ հարավային թագավորություններում:

Առաջին երեք թագավորները բազմաթիվ ճշմարտությունների խորհրդանիշ են, սակայն ճշմարտության անիվներից մեկը, որի հետ նրանք կապված են, Հուդայի վերջին երեք թագավորներն են՝ Հովակիմը, Հովաքիմը և Սեդեկիան, որոնք իրենց հերթին ներկայացնում են Կյուրոսին, Դարեհին և Արտաշեսին: Կյուրոսը, Դարեհը և Արտաշեսը, իրենց հերթին, ներկայացնում են նրանց երեք հրամանագրերը, որոնք ձգվում են մ.թ.ա. 536-ից մինչև մ.թ.ա. 457-ը, և որոնք իրենց հերթին ներկայացնում են Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակներին, որոնք համապատասխանաբար գալիս են 1798-ին, 1844 թվականի ապրիլի 19-ին և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակների գալստյան պատմությունը կրկնվում է մինչև իսկ վերջին տառը հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ, և այսպիսով պարզորոշ կերպով նույնացվում է, որ մարգարեական այն գիծը, որ սկսվում է Սավուդի՝ որպես թագավոր օժմամբ, իր ավարտին է հասնում, երբ հաղթական եկեղեցին օծվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Այդ գիծը ներառում է Հովսիայի թագավորի անիվը, որը հասնում է հետ՝ մինչև Բեթելի և Դանի վերաբերյալ Հերոֆոլամի ապստամբությունը մ.թ.ա. 977 թվականին:

Քսաներկու

Հերոֆոլամը կրում է քսաներկուսի խորհրդանշական նշանակությունը, քանի որ նա թագավորեց քսաներկու տարի, և այդպիսով նրա վկայությունը կապվում է այն պատմության հետ, որ ներկայացվում է քսաներկուով, որը Աստվածության և մարդկության միավորման խորհրդանիշն է, ինչպես պատկերված է Դանիելի մարահ տեսիլքում՝ քսաներկուերորդ օրը, և երկու հարյուր քսանի թվով, որի տասանորդը քսաներկուն է:

Եվ այն օրերը, որ Երոբովամը թագավորեց, քսաներկու տարի էին. և նա ննջեց իր հայրերի հետ, և նրա որդի Նադաբը թագավորեց նրա փոխարեն: Գ Թագավորաց 14:20.

«Քավությունը», ներկայացնող Աստվածության և մարդկության միավորումը, Քրիստոսի այն գործն է, որ սկսվեց հոկտեմբերի 22-ին, կամ տասներորդ ամսին (Գրիգորյան). տասն անգամ քսաներկու հավասար է երկու հարյուր քսանի: Հերոբովամը կեղծ զոհասեղաններ կանգնեցրեց թե՛ Բեթելում, թե՛ Դանում, և, հետևաբար, նա խորհրդանիշ է կիրակնօրյա կեղծ երկրպագության՝ եկեղեցու (Բեթել՝ նշանակելով եկեղեցի) և պետության (Դան՝ նշանակելով դատաստան) միավորման հետ կապված:

Այն ժամանակ Երոբովամը Եփրեմի լեռան վրա շինեց Սիքեմը և բնակվեց այնտեղ. ապա այնտեղից դուրս եկավ և շինեց Փենուելը: Եվ Երոբովամն իր սրտում ասաց. «Այժմ թագավորությունը պիտի դառնա Դավթի տանը. եթե այս ժողովուրդը վեր ելնի՝ զոհ մատուցելու Տիրոջ տանը՝ Երուսաղեմում, ապա այս ժողովրդի սիրտը դարձյալ պիտի դառնա իրենց տիրոջը՝ Հուդայի թագավոր Ռոբովամին, և նրանք ինձ պիտի սպանեն ու դարձյալ գնան դեպի Հուդայի թագավոր Ռոբովամը»: Այդ պատճառով թագավորը խորհուրդ առավ, պատրաստեց երկու ոսկե հորթեր և ասաց նրանց. «Շատ է ձեզ համար Երուսաղեմ վեր ելնելը. ահա՛ քո աստվածները, ո՛վ Իսրայել, որոնք քեզ դուրս բերեցին Եգիպտոսի երկրից»: Եվ մեկը դրեց Բեթելում, իսկ մյուսը կանգնեցրեց Դանում: Եվ այս բանը մեղք եղավ, որովհետև ժողովուրդը գնում էր երկրպագելու մեկի առաջ՝ մինչև իսկ Դան: Եվ նա շինեց բարձունքների տուն և ժողովրդի ստորին խավերից քահանաներ կարգեց, որոնք Ղևիի որդիներից չէին: Եվ Երոբովամը ութերորդ ամսում՝ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, մի տոն սահմանեց՝ նման այն տոնին, որ Հուդայում էր, և զոհ մատուցեց սեղանի վրա: Այդպես արեց նա Բեթելում՝ զոհ մատուցելով իր շինած հորթերին. և Բեթելում նշանակեց այն բարձունքների քահանաներին, որ ինքն էր շինել: Այսպես նա զոհ մատուցեց Բեթելում իր շինած սեղանի վրա՝ ութերորդ ամսվա տասնհինգերորդ օրը, այն ամսում, որ հորինել էր իր սրտից, և Իսրայելի որդիների համար տոն սահմանեց. և սեղանի վրա զոհ մատուցեց ու խունկ ծխեց: Գ Թագավորաց 12:25–33.

Տաս հյուսիսային ցեղերի հիմնադիր պատմության մեջ կար մի ապստամբություն, որը նախապատկերացվել էր Իսրայելի կողմից Աստծուն որպես թագավոր մերժելով, ինչպես նաև Ահարոնի և ոսկե հորթի ապստամբությամբ: Ահարոնի ապստամբությունը հին Իսրայելի հիմնադիր պատմության մեջ էր, իսկ Երոբովամինը՝ տաս հյուսիսային ցեղերի հիմնադիր պատմության մեջ: «Տոդ առ տոդ»՝ Ահարոնը, որպես քահանայապետ, ներկայացնում է եկեղեցին, իսկ Երոբովամը, որպես թագավոր, ներկայացնում է պետությունը: Այդ երկու հիմնադիր ապստամբությունները մի գիծ են, որն ընդգրկում է նաև Իսրայելի ժողովրդի հիմնադիր ապստամբությունը՝ մարդկային թագավոր ցանկանալու մեջ:

Եզեկիելի գրքում ներկայացված սրբազան պատմության մեջ կան չորս հարյուր իննսուն տարվա երեք ժամանակաշրջան, և մեկը կապված էր թագավորների, մյուսը՝ սրբաբանի, իսկ մյուսը՝ զորքի հետ: Այդ երեք ժամանակաշրջանները համընկնում են Ահարոնի (սրբաբանը), Սավուդի (զորքը) և Հերոֆոլամի (թագավորը) ապստամբության հետ: Մարգարեի, քահանայի և թագավորի երեք խորհրդանիշներից որպես մարգարեացող առանձնապես նույնացվում է Սավուդ թագավորը, իսկ Ահարոնը քահանան էր, և Հերոֆոլամը՝ թագավորը:

Եվ եղավ, երբ բոլոր նրանք, որ նրան առաջուց ճանաչում էին, տեսան, ահա, նա մարգարեանում էր մարգարեների մեջ, այնժամ ժողովուրդը միմյանց ասում էր. «Ի՞նչ է սա, որ պատահեց Կիսի որդուն. մի՞թե Սավուդն էլ է մարգարեների մեջ»: Եվ նույն տեղից մեկը պատասխանեց ու ասաց. «Բայց ո՞վ է նրանց հայրը»: Ուստի սա առած դարձավ. «Մի՞թե Սավուդն էլ է մարգարեների մեջ»: Ա Թագավորաց 10:11, 12.

Հաղթական եկեղեցին բաղկացած է երեսնամյա մարգարեից, երեսնամյա քահանայից և երեսնամյա թագավորից, որոնք ներկայացված են Եզեկիելով, որ սկսեց երեսուներորդ տարում, Հովսեփով, որ իր ծառայությունը սկսեց երեսուներորդ տարում, և Դավիթ թագավորով, որ սկսեց թագավորել իր երեսուներորդ տարում: Հաղթական եկեղեցին ներկայացված է Եզեկիելի գրքի վերջին ութ գլուխներում՝ որպես երկիրը լցնող տաճար, և հաղթական եկեղեցին Փիլադելփիան է, որը յոթից եղող ութերորդ եկեղեցին է:

Հովսիայի մարգարեական գիծը, որը սկսվեց մ.թ.ա. 977 թվականին, ավարտվում է շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքով: Հարյուր քառասունչորս հազարի մաքրումն ու կնքումը, որ սկսվեց 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին, սկսվեց այն ժամանակ, երբ Միքայելը իջավ՝ հարություն տալու Հայտնություն տասնմեկի երկու վկաներին: 2023 թվականը եկավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից քսաներկու տարի անց, ճիշտ ինչպես 1798 թվականի Alien and Sedition Acts-ը գալիս են 1776 թվականի Անկախության հռչակագրից քսաներկու տարի անց: Երոֆոլամի քսաներկուամյա թագավորությունը սկսվեց մ.թ.ա. 977 թվականին, երբ Հովսիայի մարգարեությունը ներկայացվեց: Այդ ժամանակ 1 Թագավորաց գրքի տասներեքերորդ գլխի անհնազանդ մարգարեն առերեսվեց Երոֆոլամի ուրացության հետ, ինչպես Մովսեսը առերեսվեց Ահարոնի ուրացությանը, և Սամուելը՝ այն բազմության ուրացությանը, որ թագավոր էր ցանկանում: Հիմնարար ուրացությունների դեմ այդ առերեսումները, որոնք ներկայացված են անհնազանդ մարգարեի, Մովսեսի և Սամուելի լուրով, ներկայացնում են երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Սա այն նախազգուշացման լուրն է, որ հռչակվում է դրոշակով, որը Երոֆոլամի պատմության մեջ ներկայացված է Հովսիայի կանխասացությամբ՝ ուղեկցված «նշանով»:

Եվ ահա Տիրոջ խոսքով Հուդայից Աստծու մի մարդ եկավ Բեթել, մինչ Երոֆոլամը կանգնած էր զոհասեղանի մոտ՝ խունկ ծխեցնելու: Եվ նա Տիրոջ խոսքով աղաղակեց զոհասեղանի դեմ ու ասաց. «Ո՞վ զոհասեղան, զոհասեղան, այսպես է ասում Տերը. ահա Դավթի տանը մի որդի պիտի ծնվի՝ Հովսիա անունով, և նա քո վրա պիտի մատուցանի բարձունքների այն քահանաներին, որոնք քո վրա խունկ են ծխեցնում, և մարդկային ոսկորներ պիտի այրվեն քո վրա»: Եվ նույն օրը նա նշան տվեց՝

ասելով. «Սա է այն նշանը, որ Տերն ասել է. ահա զոհասեղանը պիտի ճեղքվի, և նրա վրա եղած մոխիրը պիտի թափվի»: Եվ եղավ, երբ Երոբովամ թագավորը լսեց Աստծու մարդու խոսքը, որ նա աղաղակել էր Բեթելի զոհասեղանի դեմ, նա զոհասեղանի մոտից մեկնեց իր ձեռքը՝ ասելով. «Բռնեցե՛ք նրան»: Եվ նրա ձեռքը, որ նա մեկնել էր նրա դեմ, չորացավ, այնպես որ նա այլևս չկարողացավ այն ետ քաշել դեպի իրեն:

Զոհասեղանն էլ պատռվեց, և մոխիրը թափվեց զոհասեղանից՝ այն նշանի համաձայն, որ Աստծու մարդը տվել էր Տիրոջ խոսքով: Եվ թագավորը պատասխանեց ու ասաց Աստծու մարդուն. «Աղաչի՛ր այժմ քո Տեր Աստծու երեսը և աղոթի՛ր ինձ համար, որպեսզի իմ ձեռքը ինձ կրկին վերականգնվի»: Եվ Աստծու մարդը աղաչեց Տիրոջը, և թագավորի ձեռքը կրկին վերականգնվեց նրան և եղավ ինչպես առաջ: Եվ թագավորն ասաց Աստծու մարդուն. «Եկ ինձ հետ տուն և զորացիր, և ես քեզ վարձք կտամ»: Բայց Աստծու մարդն ասաց թագավորին. «Թեև քո տան կեսը տաս ինձ, քեզ հետ ներս չեմ մտնի, և այս տեղում հաց չեմ ուտի ու ջուր չեմ խմի, որովհետև այսպես պատվիրվեց ինձ Տիրոջ խոսքով՝ ասելով. “Հաց մի՛ կեր, ջուր մի՛ խմիր և մի՛ դարձիր այն նույն ճանապարհով, որով եկել ես”»: Եվ նա գնաց ուրիշ ճանապարհով ու չվերադարձավ այն ճանապարհով, որով եկել էր Բեթել: Գ Թագավորաց 13:1–10.

Մարգարեի՝ Հերովոբովամի հետ ուտելուց հրաժարվելը, չնայած «քո տան կեսը» առաջարկին, համապատասխանում է Հերովդեսի՝ Սաղոմեին իր թագավորության կեսը խոստանալուն:

Եվ երբ հարմար օր հասավ, երբ Հերովդեսն իր ծննդյան օրը ընթրիք պատրաստեց իր իշխաններին, հազարապետներին և Գալիլեայի գլխավոր մարդկանց համար, և երբ հիշյալ Հերովդիայի դուստրը ներս մտավ, պարեց և հաճելի եղավ Հերովդեսին ու նրա հետ նստածներին, թագավորն ասաց օրիորդին. «Խնդրի՛ր ինձնից ինչ որ կամենաս, և ես կտամ քեզ»: Եվ երդվեց նրան. «Ինչ որ ինձնից խնդրես, կտամ քեզ, մինչև իսկ իմ թագավորության կեսը»: Եվ նա դուրս գնաց ու ասաց իր մորը. «Ի՞նչ խնդրեմ»: Եվ նա ասաց. «Հովհաննես Մկրտչի գլուխը»: Մարկոս 6:21–24:

Հերովդեսի իր թագավորության կեսը տալու խոստումը տեղի ունեցավ նրա ծննդյան օրը: Հերովդեսը Հռոմի խորհրդանիշն է, և Հայտնություն տասնյոթի տասը թագավորները նախապատկերված են Դանիելի յոթերորդ գլխում Հռոմի տասնապատիկ բաժանմամբ, ինչպես նաև երկրորդ գլխի տասը մատներով: Նրա ծննդյան օրը նշանավորվում է այն ժամանակ, երբ վեցերորդ թագավորությունը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փոխարինվում է յոթերորդ թագավորությամբ, և այս իմաստով դա ՄԱԿ-ի՝ որպես Աստվածաշնչյան մարգարեության յոթերորդ թագավորության, ծննդյան օրն է: Շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տասը թագավորները, որոնք ներկայացված են Հերոբովամի հյուսիսային տասը ցեղերով, համաձայնվում են մեկ ժամով իրենց թագավորությունը գազանին տալ, ինչպես ասված է Հայտնություն «տասնյոթ»-ում:

Որովհետև Աստված նրանց սրտերի մեջ դրեց՝ կատարելու Իր կամքը, միաբան լինելու և իրենց թագավորությունը գազանին տալու, մինչև որ Աստծու խոսքերը կատարվեն: Հայտնություն 17:17:

Մինչև մենք քննության առնենք Եզեկիելի մարգարեության չորրորդ գլուխը, նախ կնշենք այն «տասներեք» դեպքերը, երբ Եզեկիելն ուղղակիորեն նշում է մի թվական: Այդ տասներեք սահմանանիշները ընդհանուր առմամբ բաժանվում են աշխարհի և Աստծո ժողովրդի միջև: Եզիպտոսով ներկայացված աշխարհը վեց անգամ դրվում է ուղղակի թվական նշման մեջ, մեկ անգամ էլ դիմվում է Տյուրոսին, իսկ մնացած վեց դեպքերում առարկան Երուսաղեմն է: Գիրքը սկսվում է մ.թ.ա. 592 թվականին, որը տասնյոթերորդ Հոբելյանական շրջանի երեսուներորդ տարին է, և Եզեկիելի քառասուներորդ գլխի առաջին համարը մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ը նշում է որպես այդ շրջանի ավարտը: Հոբելյանական շրջանը ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարների կնիքադրության ժամանակը՝ 9/11-ից մինչև շուտով վրա հասնող Կիրակնօրյա օրենքը, որն իր հերթին ներկայացված է հենց այդ պատմության մի ֆրակտալում՝ 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև շուտով վրա հասնող Կիրակնօրյա օրենքը: Երկու ժամանակահատվածներն էլ նախատիպորեն ներկայացվել են 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին ոչ այլ անձ, քան Հիսուս Քրիստոսը, իջավ որպես Հայտնություն տասի գորավոր հրեշտակ, որ բերեց մի փոքրիկ գիրք, որը Աստծու ժողովուրդը պետք է առներ և ուտեր: Նույն հրեշտակը դարձյալ իջավ 9/11-ին՝ նշանավորելու կնքման ժամանակի սկիզբը: Նույն հրեշտակը իջավ 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ին՝ հարություն տալու այն երկու վկաներին, որոնք սպանվել էին այն մեծ քաղաքի հրապարակում՝ Սոդոմի և Եզիպտոսի, որտեղ նաև Տերն էր խաչվել: Այդ իջնելը նշանավորեց կնքման ժամանակի փակման շրջանը: 2023 թվականի դեկտեմբերի 31-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքն ընկած ֆրակտալ ժամանակահատվածում Եզեկիել քահանային տրվում է երկնքում եղած տաճարի մի տեսիլք: Այդ ժամանակ նա համր է դառնում և խոսում է միայն այն ժամանակ, երբ Աստված պատվիրում է նրան այդպես անել: Նրա այդ վիճակը տևում է մինչև շուտով եկող Կիրակնօրյա օրենքը, որը ներկայացված է Երուսաղեմի կործանմամբ:

Ինչպես Հովհաննեսի դեպքում, այնպես էլ Եզեկիելին պատվիրվում է վերցնել այն գիրքը, որ Հայտնության տասներորդ գլխում իջնող հրեշտակի ձեռքում էր, և նույնպես ասվում է ուտել ողբի, կոծի և վայի գիրքը:

Բայց դու, մարդու որդի, լսիր, ինչ ես ասում քեզ. մի՛ եղիր ապստամբ, ինչպես այն ապստամբ տունը. բաց քո բերանը և կեր այն, ինչ ես տալիս եմ քեզ: Եվ երբ նայեցի, ահա մի ձեռք էր դեպի ինձ մեկնված, և ահա նրա մեջ գրքի մի մատյան կար. Եվ նա այն բացեց իմ առաջ, և այն գրված էր ներսից ու դրսից. և այնտեղ գրված էին ողբեր, սուգ և վա յ: Եզեկիել 2:8–10.

Լուրը ներկայացված է որպես եռակի լուր, այսպիսով նախապատկերելով Հայտնություն տասնչորսի երեք հրեշտակների լուրը: Հետևաբար, երրորդ հրեշտակի կնիքող լուրն է, որ կնիքում է Երուսաղեմի ներսում գտնվող նրանց, ովքեր ողբում և

սգում են եկեղեցու և երկրի մեղքի համար, ինչպես ներկայացված է Եզեկիելի իններորդ գլխում և Հայտնության յոթերորդ գլխում:

Եվ Իսրայելի Աստծու փառքը վերացավ քերովբեի վրայից, որի վրա էր, դեպի տան շենք: Եվ Նա կանչեց այն մարդուն, որ բեհեզե զգեստներով էր հագնված և որի կողքին գրագրի թանաքաման կար. և Տերը նրան ասաց. «Անցի՛ր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշան դի՛ր այն մարդկանց ճակատներին, որոնք հառաչում և աղաղակում են այն բոլոր պղծությունների համար, որ կատարվում են նրա մեջ»: Եզեկիել 9:3, 4.

Նրանք, ովքեր ընդունում են կնիքը, սգում են եկեղեցու մեղքերի և երկրի մեղքերի համար, և Եզեկիելի վկայությունը հյուսված է Երուսաղեմի և Եգիպտոսի պատմության վրա՝ որպես եկեղեցու և աշխարհի խորհրդանիշներ:

«Աստվածապաշտության խմորը ամբողջովին չի կորցրել իր գորությունը: Այն ժամանակ, երբ եկեղեցու վտանգն ու ընկճվածությունն առավել մեծ են, այն փոքրաթիվ խումբը, որ կանգնած է լույսի մեջ, հեծեծելով ու աղաղակելով պիտի լինի այն պղծությունների համար, որ կատարվում են երկրում: Բայց առավել ևս նրանց աղոթքները պիտի բարձրանան եկեղեցու համար, որովհետև նրա անդամները գործում են աշխարհի կերպով: ...»

«Պատվերը սա է. «Անցի՛ր քաղաքի միջով, Երուսաղեմի միջով, և նշան դիր այն մարդկանց ճակատների վրա, որ հառաչում ու ողբում են այն բոլոր պղծությունների համար, որ կատարվում են նրա մեջտեղում»: Այս հառաչող ու ողբացողները առաջ էին բերում կյանքի խոսքերը. նրանք հանդիմանել, խրատել և աղաչել էին: Ոմանք, որ անարգում էին Աստծուն, ապաշխարեցին և խոնարհեցրին իրենց սրտերը Նրա առաջ: Բայց Տիրոջ փառքը հեռացել էր Իսրայելից. թեև շատերը դեռևս շարունակում էին կրոնի ձևերը, Նրա գորությունն ու ներկայությունը պակասում էին»:

Վկայություններ, հատոր 5, 209, 210.

Ողբերի գրքի համատեքստում, սուգն ու վայր, որ նախատիպավորում են Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակներին, այդ ողբերն ու սուգը առաջին և երկրորդ հրեշտակներն են, իսկ երրորդը վայի պատգամն է՝ արևելյան քամու խորհրդանիշը, որը զսպված է պահվում Հայտնության յոթերորդ գլխի չորս զսպող հրեշտակների կողմից:

Եգիպտոս

Եզեկիելի գրքում հիշատակվում են տասներեք թվականներ: Եգիպտոսի վերաբերյալ թվականների շարքի առաջինը Եզեկիել 29:1-ն է, և այն ներկայացնում էր մ.թ.ա. 587 թվականը:

Տասներորդ տարում, տասներորդ ամսում, ամսվա տասներկուերորդ օրը, Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. «Մարդո՛ւ որդի, դեմքդ դարձրու Եգիպտոսի թագավոր Փարավոնի դեմ և մարգարեացի՛ր նրա դեմ ու ամբողջ Եգիպտոսի դեմ. Խոսի՛ր և ասա՛. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես քո դեմ եմ, ո՛վ Փարավոն, Եգիպտոսի թագավոր, մեծ վիշապ, որ պառկած է իր գետերի մեջ, որ ասել է. “Իմ

զետն իմն է, և ես այն ինձ համար եմ ստեղծել»։ Եզեկիել 29:1–3.

Ք.ա. 587 թվականը պաշարման տարին է, որը սկսվել էր Երուսաղեմի կործանումից մեկուկես տարի առաջ։ Այդ ժամանակ Եզեկիելը հռչակում է, որ Աստված պիտի տապալի Եգիպտոսը, և որ այդ տապալումը պիտի ցույց տաք Աստծո ժողովրդին նրանց անմտությունը՝ վստահելու Եգիպտոսի վիշապին։ Գլխի ավարտին հռչակվում է, որ Եգիպտոսը պիտի տրվի Բաբելոնին՝ այդպիսով ցույց տալով, թե երբ են տասը թագավորները Աստվածաշնչյան մարգարեության իրենց յոթերորդ թագավորությունը տալիս արդի Բաբելոնին՝ ութերորդ թագավորությանը, որ յոթից է։ Այդ մարգարեությունը կատարվեց «տասնյոթ» տարի անց՝ Ք.ա. 571 թվականին, ինչպես ներկայացված է գլխի վերջում։ Հետևաբար 29-րդ գլուխը պարունակում է Եգիպտոսի հետ կապված թվական նշման առաջին և վերջին հիշատակությունը։

Եվ եղավ քսանյոթերորդ տարում, առաջին ամսում, ամսվա առաջին օրը, Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. Մարդո՛ւ որդի, Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորը իր զորքին մեծ ծառայություն տվեց Տյուրոսի դեմ. ամեն մի գլուխ ճաղատ դարձավ, և ամեն մի ուս կեղևազերծ եղավ, սակայն ո՛չ նա, ո՛չ էլ իր զորքը վարձ չստացան Տյուրոսի համար՝ այն ծառայության դիմաց, որ կատարել էին նրա դեմ։ Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես Եգիպտոսի երկիրը պիտի տամ Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորին, և նա պիտի վերցնի նրա բազմությունը, պիտի առնի նրա ավարը և պիտի խլի նրա կողոպուտը, և դա պիտի լինի վարձ նրա զորքի համար։ Ես նրան տվել եմ Եգիպտոսի երկիրը այն աշխատանքի համար, որով ծառայեց նրա դեմ, որովհետև նրանք Ինձ համար գործեցին, ասում է Տեր Աստվածը։ Այն օրը ես պիտի պատճառեմ, որ Իսրայելի տան եղջյուրը բողբոջի, և քեզ պիտի տամ բերանի բացություն նրանց մեջ, և նրանք պիտի գիտենան, որ ես եմ Տերը։ Եզեկիել 29:17–21.

Քսաներորդ տարվա առաջին ամսվա առաջին օրը՝ տասնյոթերորդ համարում, ներկայացնում է Եզեկիելում եղած տասներեք թվականներից վերջինը, և դա միակ թվականն է, որ ընկնում է մ.թ.ա. 573 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո։ Այն ներկայացնում է այն ժամանակը, երբ հյուսիսի թագավորին՝ Դանիել 11.42–43-ում, տրվում է Եգիպտոսը, ինչպես նաև այն կետը, երբ տասը թագավորները իրենց յոթերորդ թագավորությունը տալիս են ութերորդ թագավորությանը, որը յոթից է։ Այն կատարվում է, երբ «Իսրայելի տան եղջյուրը» բողբոջում է։ Եսայիայի մեջ Իսրայելը բողբոջում է արևելյան քամու օրը։

Յակոբից սերածներին արմատ գցնել պիտի տայ. Իսրայելը պիտի ծաղկի ու բողբոջի, եւ աշխարհի երեսը պտուղով պիտի լցնի։ Եսայիա 27:8.

Երբ Եզեկիել 29:17-ը կատարվի, և Եգիպտոսի վիշապը մոտալուտ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ տրվի պապական գազանին, վերջին անձրևը առանց չափի կթափվի Իսրայելի վրա։ Այդ անձրևը սկսվեց 9/11-ին՝ որպես ցողում, ինչպես որ կերպարավորվեց այն ժամանակ, երբ Քրիստոսը, Իր հարությունից հետո Իր Հոր մոտ համբարձվելուց և ապա երկիր իջնելուց հետո, շնչեց Իր աշակերտների վրա։

«Քրիստոսի այն արարքը, որով Նա փչեց Իր աշակերտների վրա Սուրբ Հոգին և նրանց Իր խաղաղությունը շնորհեց, մի քանի կաթիլի պես էր՝ համեմատած այն առատ հեղեղի հետ, որ պիտի տրվեր Պենտեկոստեի օրը»: Spirit of Prophecy, հատոր 3, 243:

Եզեկիելի՝ Եգիպտոսի անկման վերաբերյալ մարգարեությունը հռչակվեց մ.թ.ա. 587 թվականին՝ պաշարման տարում, և «տասնյոթ» տարի անց այդ մարգարեությունը կատարվեց: Այն կատարվում է «տասնյոթ» թվով ներկայացված ժամանակահատվածում՝ այսպիսով ներկայացնելով Դանիել տասնմեկի քառասուններորդ համարի թաքնված պատմությունը: Այն պետք է կատարվի հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքադրման ժամանակ, որը պատկերված է Եզեկիելի իններորդ գլխում: Կնիքադրման ժամանակ թափվում է վերջին անձրևը՝ նախ որպես շաղում 9/11-ին, ապա՝ լիակատար հեղումով Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Ըստ Եսայու՝ այն կատարվում է «արևելյան քամու օրը», և իսլամը արևելյան քամին է, իսկ իսլամը երրորդ «վայ»-ն է: Այն պատգամը, որ Եզեկիելը պետք է ուտեր, եռակի պատգամ էր, որի երրորդ մասը վայի պատգամն էր:

Եզեկիելի տասներեք թվագրված պատգամները ներկայացվեցին Երուսաղեմի, Եգիպտոսի և Տյուրոսի առնչությամբ: Դրանք բոլորն ուղղված էին ապստամբությանը, որը ներկայացված էր «տասներեք» թվով:

Մենք Եզեկիելի թվագրության քննությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: